

hvorledes vi havde staaet i dette Dieblif. Da havde vi omtrent været ved Slutningen af den Periode, i hvilken samtlige Foranstaltninger, som den Gang fra dette Things Side vare foreslaaede og tilbudte, havde været afsluttede. Vi vilde have staaet med en Udvikling af Flaaden efter den Plan, som har været forudsat i sin Tid, og som jo havde givet den en Styrke, som ingenlunde var ringe. Vi vilde have haft et Støttepunkt for de Afdelinger, som eventuelt skulde komme til at kæmpe paa Halvøen, vi vilde have haft Dækning for alle Fjernbanernes Udfibningssteder her paa Sjælland, vi vilde endelig have haft et Støttepunkt for den udviklede Flaade i Aggersøhund, og vi vilde have haft Dækning af Kjøbenhavn fra Søiden paa en Maade, som jeg anser i det Mindste ligesaa forsvarelig som den, Regjeringens Forslag nu indeholder. Jeg mener kun hermed, at vi staa snart ved Slutningen af den Periode, hvor samtlige disse Foranstaltninger kunde have været udførte, dersom Regjeringen havde optaget Forhandlingerne paa den Basis, som Folkethinget den Gang tilbød. Regjeringen har foretrukket den politiske Kamp herfor, og fra Folkethingets Side kan der om den Side af Sagen ikke være Mere at forhandle med den nuværende hvide Regjering. Men Udvalget skylder Thinget en Dplysning og da særlig, fordi det jo maa formodes, at i alt Fald en medvirkende Grund til, at Lovforslaget blev sendt til Udvalget, var den, at det var alle Medlemmer bekendt, at der anaagende Sagen var nedsat en ny Kommission til dens Overveielse. Jeg siger, at jeg formoder, at det i alt Fald for mange Medlemmers Vedkommende har været en medvirkende Grund til at lade denne Sag behandle i et Udvalg for at lære at kjende de Resultater, hvortil den saaledes nedsatte Kommission maatte være kommen. Vi have derfor i Udvalget søgt at faae denne Kommissions Betænkning meddelt og have ogsaa faaet den efter en Korrespondance, som ærede Medlemmer, antager jeg, have læst i Betænkningen, og som jo er af en ret kurios Karakter. Jeg skal derom kun sige, at jeg tror i det Hele, at man fra Krigsministeriets Side driver et ganske overdrevent Hjemmelighedsstræmmeri med sine Meddelelser og Aktstykker. Hvad der indeholdes i Krigsministeriets Aktstykker, eller hvad der meddeles i de Aktstykker, som Krigsministeriet meddeler os, er som oftest af en saadan Bestaffenhed, at det uden Fare kunde forelægges Offentligheden. Det var Grunden til, at Udvalget ikke med den Indskrænkning, som oprindeligt var givet for Behyttelsen af Kommissionens Betænkning, vilde indlade sig paa at modtage

den. Det vil man ogsaa se af Udvalgets Svar til Ministeriet. Dette Forbehold blev ogsaa derfor taget tilbage fra den høitærede Ministers Side, og det var saa let at paavise de Affnit af den paagældende Betænkning, der paa nogen Maade kunde volde nogen Betænkelse overfor Offentligheden, at det forekommer mig, at den høitærede Minister kunde strax have udpeget disse Affnit, og dermed havde den hele Sag ikke behøvet at støde paa den mindste Hindring. Det ligger saa tydeligt saa vel for den høitærede Minister som for Udvalgets Medlemmer, hvad der i saa Henseende kan være Spørgsmaal om, og det er ogsaa bleven udpeget i den høitærede Ministers senere Skrivelse. Det kan ikke give Anledning til Tvivl. Smidlertid har Udvalgets Fler-tal foreløbig indskrænket sig til at give en Karakteristik, om jeg saa maa sige, af denne Kommissions Sammensætning, Opgave og Program; thi vi maatte antage og have, som jeg ser idag, ogsaa særlig god Anledning til at formode, at denne Kommissions Arbejde og dens Resultat vilde blive taget til Indtægt paa en Maade, som aldeles ikke stemmer med Forudsætningerne for Kommissionen. Man maatte formode, at man fra en vis Side maatte gjøre den samme Betragtning gjældende, at her forelaa et nyt Vidnesbyrd om Rigtigheden af hele Ministeriets Forsvarsplan, efterat denne Sag var bleven gjort til Gjenstand for en af uheldige Mænd sammensat Kommission, der var kaldet til at behandle dette Spørgsmaal, og denne havde endt med den Konklusion, at Ministeriets Forsvarsplan var rigtig. Denne Konklusion laa saa overmaade nær, at jeg ser, at Regjeringspartiets Dagblade havde opfattet Sagen paa denne Maade; jeg henleder udtrykkelig Opmærksomheden derpaa. Det maa derfor erkjendes, at Udvalgets Fler-tal har haft en fuldstændig god og gyldig Grund til at forhindre dette, men man ser tillige, at denne Misforstaaelse ikke er bleven forhindret ved Udvalgets Dplysninger, men den burde ganske vist være forhindret, efterat det er oplyst, hvorledes det hænger sammen med denne Kommissions Program, Sammensætning og Opgave. Det er nemlig paa ingen Maade Tilfældet, at det har været Ministeriets Hensigt at gjøre Forsvarsplanen til Gjenstand for en uparstift, indgaaende Overveielse, hvor der var givet fri Afgang til Opnaaelsen af de Resultater, Konklusionen maatte komme til. Det har ikke været Ministeriets Hensigt; tværtimod, Kommissionens Opgave er stillet saaledes, at den havde det Hverv at indbegaa de Betragtninger, som vare blevene frem-